

Novák Vica

Minka

és Szélvész
nagy kalandja

Illusztrálta: Szimonidesz Hajnalka

Novák Vica

Minka

és Szélvész
nagy kalandja

Illusztrálta: Szimonidesz Hajnalka

1. fejezet

Seholsincs szülők

Csillagokon innen, felhőkön túl, volt egyszer egy rejtekhely, Szeles-zug, ami fogvacogva és villámfényben ébredt minden reggel.

Itt, a legnagyobb hegy gyomrában lakott Szélvész, a kisfiú, aki a szelek hátán utazott, és titokban része volt minden történetnek a világon.

Szélvész korábban kedves barátjával, egy Minka nevű kislánnyal vágott neki a mesés kalandoknak, azonban egy ideje borzasztó dolgok történtek! Minka már nem látogatta meg olyan gyakran Szélvészt és Szeles-zug lakóit, mert iskolás lett, és kis testvére született.

Szélvész nem tudta, mi az a testvér, hiszen nem ismerte a családját. Szeles-zugban élt széllény pajtásaival, mióta csak az

eszét tudta, és ide az elveszett és elfelejtett dolgok kerültek.

De Minka elárulta, hogy a testvér olyan, mint egy barát, akinek ugyanazok a szülei, mint neked, és ugyanabban a házban lakik, mint te.

Szélvész sokat tűnődött ezen, mikor a szelek hátán száguldva integetett a magasban serénykedő felhőfoltozóknak, vagy miközben limonádét szürcsölt Villámképésznél, aki a hegytetőn emelt házából villámokat varázsolt az égre.

Talán neki is van testvére valahol. Vagy legalábbis szülei és saját szobája, mint Minkának. Minél többet törte rajta a fejét, annál igazibbnak tűnt.

Egy napon be is bújta a szekrénybe, és addig keresgélt, amíg rá nem talált a rajzlapokra és a piros ceruzára, amiket Minka bízott rá. A szekrény polcain, palackokban és üvegcsékben lustálkodó szélények csodálkozva nézték, ahogy Szélvész homlokát ráncolva munkához látott, és a piros ceruzával rajzolt magának egy anyukát és egy apukát.

Elvégre varázsceruza volt az, a betűvetőktől kapták ajándékba, és Szélvész azt remélte, a varázsereje életre hívja majd az anyukáját és az apukáját. Várta, hogy egyszeriben előlépnek egy könyv lapjai közül, vagy megelevenednek a

rajzon, de nem történt semmi. Eleinte elcsüggedt, és néhány napig ki sem dugta az orrát a kuckójából.

Aztán a kedvenc útitársa, Kósza szél hazatért, és sárga faleveleket hozott magával. A faleveleken zsírkrétával írt ákombákom betűk hirdették, hogy hétvége közeleg, és Minka az összes leckéjét megcsinálta.

Szélvész felderült, és elhatározta, meglátogatja barátját, akivel az eddigi legnagyobb kalandra indulnak majd: megkeresik a szüleit!

Az oldalára kötötte a dudaszerű szélfogót, és a völgyben bolyongó vándor dalnoktól, Ragyogótól kért egy kis nefelejcssteát meg némi hamuban sült pogácsát útravalónak.

Kósza gyorsabban repült vele, mint a gondolat, és ahogy megjelentek az égen az első csillagok, ő már ott is toporgott Minka ablakpárkányán. A kislány várta az érkezését, és mivel aznap sok eső esett, a pizsamájához kiskacsás gumicsizmát és esőkabátot is húzott. Két copfba kötött haja a vállát csapkodta, ahogy fel-le ugrált örömeiben.

– De jó, hogy jöttél, Szélvész! Olyan régen nem látogattál meg, hogy azt hittem, elfelejtettél.

– A múlt héten jöttem, csak már aludtál. Szerdán – tette hozzá a fiú a pontosság kedvéért, és szélesen mosolygott Minka jókedvén.

– Kitaláltál egy új kalandot? Sajnos itt nem történt semmi különös. – Minka a fejét lehorgasztva mutatta a füzetét.

Az elejére girbegurba betűkkel odavéste, hogy *Titkos!*, és azt gondolta, majd a furcsaságokat írja bele, amik egy új kaland

kezdetét jelenthetik, mint mikor elbújt előlük a nap, vagy nyoma veszett a betűknek.

– Hát persze! – válaszolta büszkén Szélvész, és kihúzta magát, hátha Minka észreveszi, hogy nemcsak Kósza nőtt meg, de ő is magasabb lett múlt szerda óta.

– És hová megyünk?

– Megkeressük őket!

– Kiket?

– Az én seholsincs szüleimet.

2. fejezet

Buborékhajsza

Minka tapsikolt örömeben az ötlet hallatán, Szélvész pedig még jobban felderült, amiért Minka boldogan vele tart.

Azonban a vidámságuk nem tartott sokáig. Rájöttek, hogy ötletük sincs, hol találhatnának elveszett szülőket.

– A te szüleid hol vannak, amikor nem látod őket? – kérdezte Szélvész a kislányt.

– Hát, apukám a munkahelyén. Anyukám meg a kis testvéremmel, mert ő még túl kicsi, és nem tud vigyázni magára.

– Akkor menjünk el egy munkahelyre! – javasolta Szélvész, de Minka megrázta a fejét.

– Oda gyerekek nem mehetnek.

– És ha keresünk egy kis testvért? Biztos lesz vele anyuka is.

– Az még nehezebb, mint csak anyukát találni.

Szélvész az orrát lógatva lekucorodott a puha szőnyegre.

– Talán mégsem olyan jó ötlet.

Minka elvette az egyik színes buborékfújót a polcról, és fújt néhány színpompás buborékot, hogy felvidítsa Szélvészt. A kisfiú követte a buborékokat a pillantásával, amíg ki nem pukkadtak. Mikor az utolsó is eltűnt, Szélvész felpattant, és füttyentett egy nagyot Kószának.

– Rájöttem, hogy hol találjuk meg a választ!

– Na, és hol? – kíváncsiskodott Minka, miközben felmásztak Kósza hátára. A széllény felemelkedett, és süvíteni kezdtek az ég felé.

– A varázsbuborékokban, ahol a titkok laknak. Mindenlében, a boszorkány majd segít nekünk elkapni őket.

Mire a Szeles-zug mélyén megbújó erdei tisztásra értek, alaposan összekócolta a hajukat a menetszél.

A tisztás közepén, csirkelábakon állt a boszorkány háza, Mindenlében pedig ott kalimpált előtte a viseltes kezeslábasában és a pilótaszemüvegében. Mikor a boszorkány jobbra hajolt, a ház is jobbra dőlt. Mikor balra dőlt, a ház balra hajolt. Mikor felemelte a térdét, a ház azt is leutánozta. Minka és Szélvész kacagva csatlakoztak a különös tornagyakorlatokhoz.

Mindenlében lelkesen üdvözölte őket, de közben sem hagyta abba a tornázást.

Végül mikor kifulladtak, lehuppantak a selymes fűbe.

– Mi szél hozott titeket, gyerekek?

– Kósza széllal repültünk, hogy megtudjunk egy titkot.

A boszorkánynak felcsillant a szeme, és rögvest előkerült a varázslatos üst és a buborékfújó pálca.

– Most én fújom, és nektek kell elkapni őket. Ha elfogtatok egyet, mondjátok el magatokban a varázsigét.

– És mi a varázsigé? – kérdezték a gyerekek kórusban.

Egyáltalán nem emlékeztek olyasmire, hogy Mindenlébennek varázsigé kellett volna a titokfürkészéshez.

– „Megfogtalak, buborék, otthonod e két marék, mutasd gyorsan titkodat, mert elillan a pillanat.”

Minka és Szélvész nagy szaladgálásba kezdtek, a boszorkány meg csak ontotta a buborékokat megállás nélkül. Néhányat sikerült megcsípniük, de egyik sem beszélt elveszett szülőkről. Minka már egészen elfáradt, Szélvész viszont nem adta fel, szorgosan gyűjtögette a buborékokat, egyre ügyesebb és ügyesebb lett, és végül talált egyet, ami fennakadt néhány levélen, és fényesen derengett a napfényben.

Felmászott a fára, és óvatosan két ujja közé csippentette. Biztosan tudta, hogy az lesz a jó buborék, ám mikor felemelte, egy szúrós ág hegye hozzáért, és pukk!

A buborék kipukkadt.

Szélvész lebiggyedt szájjal nézte a nyomában maradt vízpárát, amíg meg nem hallotta, hogy az elillanó permet azt suttogja: *családfa*.

A kisfiú egykettőre leászott megkérdezni Mindenlébent, mi az a családfa.

– Nem olyan messze innen, talán három házugrásnyira, fák nőnek az Alantföld nevű birodalomban. Bizony, lombkoronával lefelé. Mindenkinek van családfája, és ha felmászol a sajátod gyökeréig, megtudhatod, honnan jöttél. De ahhoz olyan parányinak kell ám lenni, mint egy bogár.

– Mi jóval nagyobbak vagyunk, mint egy bogár.

– Várjatok csak!

Mindenlében eltűnt a ház belsejében, aztán csörömpölés, puffanás hallatszott, és a boszorkány visszatért egy doboznyi cukorkával.

– Ha ebből megesztek egyet, olyan pirinyók lesztek, mint a körmöm hegye. Hanem a varázslat csupán éjfélig tart, addigra meg kell találnotok a gyökeret!

– És mi lesz, ha nem találjuk meg? Tökké változunk? – vetette fel Minka a biztonság kedvéért.

– Dehogya. Újra megnőtök, és többé nem tudjátok megmászni a családfát.

Minka és Szélvész is bekapott egy-egy cukorkát. Finom, epres ízük volt, és egyáltalán nem tűntek varázslatosnak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Szélvész egyre csalódottabban
cuppogott, ám hirtelen csiklandós érzés
futott végig rajta a lába ujjától a feje
búbjáig, és összezsugorodott, mintha
összement volna a mosásban.

